

СкульпторОк

Одного сонячного, але вітряного дня в ХДАДМ відбулась зустріч майбутнього мистецтвознавця і скульпторів «з корпусу напроти». З привітною усмішкою мене зустрічала Олена Шакурова, яка навчається саме на скульптора, хоча за плечима має досвід у інших галузях мистецтв. Олена чекала на мене і впустила в «свята-святих» свого життя – майстерню скульптора.

Ця, невелика кімната покрита ніби сірим снігом (результат роботи в матеріалі), вміщала в собі безліч макетів, купи ескізів, готових і незавершених мініатюр. Найбільшу увагу привертала центр кімнати в якому і відбувався мистецький процес, він схожий на вир, що розмістив скульптури так, як задумав, а не від браку місця. Невдовзі прийшли хлопці, колеги Олени. Можливо для них було не звично, коли їх розпитують про створення скульптури, описати це декількома реченнями, адже це складний і довгий процес. Кожен намагався пояснити, для чого діставали з високих полиць свої роботи, показували скетч-замальовки в яких шукали ідеї для майбутніх робіт. Одним словом, скульптори виявились дуже талановитими і активними у своїй сфері.

Зрозуміло, що кожен в групі цікавий по-своєму, тому я вирішила провести бліц-інтерв'ю з однаковими питаннями. Відповіді студентів виявились уособленням їх характеру і творчого пошуку.

- Як Ви зрозуміли, що у вас проявився талант бути скульптором?
- Хто для вас став першими вчителями у цій сфері?
- Які образи вас хвилюють?

Першою до розмови підключилась Олена:

Олена: «Талант проявився, коли мені було 4 роки і дядько подарував пачку пластиліну. У нас тоді вдома, на кухні, були прозорі двері і я використала цей пластилін, щоб заліпити ту прозору частину. Мені це тоді так сподобалось і здавалось, що воно так гарно. Коли це побачили батьки, нам з дядьком довелося відмивати мої «шедеври». Навчалась я тоді в Художній школі №2 в Харкові, але життя так повело, що був і Ветеринарний технікум, і Академія культури, і режисура. До скульптури я повернулася уже, так сказати, у зрілому віці. Хоча у мене була робота на ливарних цехах, там виконувала рельєфи, барельєфи, наприклад, на заводі Поліграфмаш, а після його закриття, займалась анімацією, малювала мультики. На даний час, мені приємно думати, що я щось вмію і можу реалізовувати власні ідеї. Найбільше подобається працювати у напрямку анімалістики, зокрема зображувати коней. У мене до них пристрась ще з самого дитинства. Так що, моїм

натхненням є жінки і коні. В майбутньому я хочу пов'язати ці два образи, жінку – як Україну, і коня – як вічний двигун, думаю над створенням такої парної скульптури».

Поки кожен з скульпторів відповідав на питання, всі інші працювали над заданим проектом, при цьому слухаючи історії своїх однокурсників.

Олена: «Куратор нашого проекту О. Рідний, дав нам завдання створити скульптурний образ «Художник і модель» який переплітається з проектом до 95-тиріччя нашої академії, а також втілення ідеї прикрашання вулиці Мистецтв поблизу Академії. Завдання для нашої групи 3 курсу – погруддя та скульптура, а для 2 курсу – меморіальна дошка. Ми спираємось на імена викладачів і художників, які тут працювали і втілюємо їх образи в скульптурі».

Оскільки Олена була «господинею» майстерні, вона швидко розповіла про свої плани. Виявляється у неї запланована голова В. Єрмілова. Мисткиня одразу пожвавішала і почала показувати макет своєї роботи, виклала цілу папку листів спроектованого пам'ятника. Висота майбутнього твору – 2,70 м., його оточують гранітні пластини, сам він планується на п'єдесталі.

Далі на поставлені питання відповідав молодий скульптор Сергій Щербakov.

Сергій: «Такого момента, чтобы я понял, что стану скульптором, сначала не было. Могу сказать, что я рисую с самого детства, где-то с 7 лет. Мои старания заметили, и мама отвела меня в Луганскую художественную студию. Хотя я не хотел туда идти. Мне сказали – «да никто тебя записывать не будет», но в итоге записали. Ученикам всячески помогала И. Лобанова, которая занималась детками, и мне понравилось. После окончания 9 класса, к нам приехали представители из Луганского колледжа культуры и искусств. Для наших гостей мы сделали выставку и мне предложили туда поступить. До этого момента я не лепил, а занимался исключительно рисунком, живописью. И вот, я решил попробовать полепить и, в результате, поступил на факультет скульптуры, понял, что это моё и после окончания луганского колледжа решил продолжить обучение уже в Харькове. В будущем мне бы хотелось иметь свою персональную выставку, где бы я мог показать свои уже зрелые и интересные работы».

Сергій також завзято почав показувати свої заготовки з пластиліну, каркаси і проекти до бюстів. Свої думки він реалізував у мініатюрі з зображенням рук. Руки розташовані одна над одною і тримають дівчину. Сам Сергій пояснив, що то руки майстра, того ж скульптора, що творить своїми руками щось витончене і ідеальне. Свої образи Сергій теж черпає з ідеалу жінки.

Скульптор Дмитро Москаленко був заклопотаний роботою над пластиліною мініатюрою М. Раєвської-Іванової, на поставлені запитання він відповідав стримано. Дізнаюся, що Дмитро навчався в Опішнянській художній школі, далі в ХХУ. Його талант проявився в дитинстві.

Дмитро: «Я сидел и смотрел мультики, в руках у меня был пластилин, я пытался сделать фигурки, точнее, хотел этот плоский пластилин перевести в объем. Еще с 13 лет я занимаюсь скульптурой и поступал сюда, чтобы научиться этому в идеале.

Скажем так, мою личность сформировали отчасти все преподаватели ХХУ, но я благодарен преподавателю В. Сова. После этого я поступил в Академию, потому, что не видел себя другим, мне нравится быть скульптором и я хочу развиваться в этом направлении. В будущем я хочу стать самодостаточным мастером».

Останнім у цій «фантастичній четвірці» був неординарний скульптор Роман Кудря.

Роман: «Мне родители рассказывают историю из моего детства, я ее не помню. Когда мне был год, я в шкафу обнаружил кусок пластилина, это и был мой первый скульптурный опыт. В дальнейшем, меня мама отдала в Новопсковскую школу искусств. В 9 классе я параллельно закончил обычную школу и школу искусств. Дальше поехал в Луганск, поступил в Колледж культуры и искусств на художественную скульптуру. Для меня настоящим преподавателем был А. Левченко, которому я благодарен за наставления. Нас учили творчески мыслить, к каждому был свой подход. У меня дипломная скульптура называлась «Русалонька» по мотивам Г. Андерсена. После окончания колледжа, хотел идти работать, но не получилось и я поступил в Академию.

Сейчас работаю над «Музой скульптуры». Также я работал над скульптурными образами «Богов античности», которых пытался стилизовать под барокко. Насчет будущего, помню, раньше хотел быть преподавателем в Луганске, так как там нет отделения скульптуры, а сейчас хочется работать на заказ».

Усі мої співрозмовники випромінюють живу енергію, захоплюють нею і через якийсь час здається, ти теж десь в душі – скульптор. Однак потрібно зрозуміти, що на створення кожного шедеву затрачується багато зусиль і коштів. У героїв мого інтерв'ю вже відбулась загальна виставка у ХудпромЛофті, але я впевнена, що кожен з них заслуговує в майбутньому на персональну виставку.